

Justitsministeriet

Lovafdelingen

Kontor: Strafferetskontoret
Sagsnr.: 2005-792-0093
Dok.: JOK40203

Besvarelse af spørgsmål nr. 292 af 21. juli 2005 fra Folketingets Retsudvalg.

Spørgsmål:

”Ministeren bedes redegøre for, om det er lovligt at afvise gæster til et diskotek alene på grund af, at de bor på en bestemt adresse med et bestemt postnummer. Endvidere bedes ministeren gøre rede for sin holdning til denne fremgangsmåde.”

Svar:

1. Efter § 1, stk. 1, i lov om forbud mod forskelsbehandling på grund af race m.v. (racediskriminationsloven), straffes med bøde eller fængsel indtil 6 måneder den, som inden for erhvervsområdet eller almennyttig virksomhed på grund af en persons race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse, tro eller seksuelle orientering nægter at betjene den pågældende på samme vilkår som andre. På samme måde straffes den, som af nogen af de i stk. 1 nævnte grunde nægter at give en person adgang på samme vilkår som andre til sted, forestilling, udstilling, sammenkomst eller lignende, der er åben for almenheden, jf. lovens § 1, stk. 2.

2. Racediskriminationsloven blev – samtidig med en ændring af straffelovens § 266 b – indført ved lov nr. 289 af 9. juni 1971 med henblik på at skabe grundlag for dansk ratifikation af FN's konvention af 21. december 1965 om afskaffelse af alle former for racediskrimination. Efter konventionens artikel 5 forpligter deltagerstaterne sig til at forbyde og afskaffe alle former for racediskrimination og at sikre enhver ret til lighed for loven, uanset race, hudfarve eller national eller etnisk oprindelse. Dette gælder i forhold til en lang række opregnede borgerlige, politiske, sociale, økonomiske og kulturelle rettigheder.

Det fremgår af betænkning nr. 553/1969 om forbud mod racediskrimination, der lå til grund for racediskriminationslovens indførelse, at der efter dagældende ret generelt ikke var noget til hinder for, at private erhvervsdrivende kunne nægte at betjene eller give adgang til bestemte personer eller grupper, jf. betænkningens side 23, 1. spalte, hvor bl.a. følgende er anført:

”Som det fremgår af foranstående, er der i dansk ret et ikke ubetydeligt område, hvor den almindelige regel om kontraktfrihed medfører, at ydelse af tjeneste o.lign. kan

nægtes uden begrundelse, hvorfor der ikke på disse områder gælder noget retligt værn imod, at der ved afgørelse af, om tjeneste skal ydes, tages hensyn til f.eks. race. Kun på områder, der beherskes af det offentlige, enten som driftsherre eller som koncessionsgiver, har man efter gældende ret mulighed for at sikre borgernes ligestilling.”

3. Racediskriminationsloven vedrører *alene* forskelsbehandling på grundlag af race, hudfarve, national eller etnisk oprindelse, tro eller seksuel orientering.

Forskelsbehandling på grund af bopælsadresse er derimod ikke omfattet af lovens § 1, stk. 1 og 2, og en diskotekejers nægtelse af at give bestemte personer adgang til diskoteket på grund af de pågældendes bopælsadresse i et nærmere bestemt postdistrikt vil efter Justitsministeriets opfattelse derfor ikke udgøre en overtrædelse af loven, medmindre nægtelsen reelt er udtryk for en forskelsbehandling på grund af race m.v.

Tilsvarende ville en diskotekejer f.eks. kunne fastsætte, at kun personer over 30 år eller personer med en bestemt påklædning kan få adgang til diskoteket.

Som nævnt vil en overtrædelse af loven imidlertid kunne foreligge, hvis der i realiteten er tale om at udelukke personer, der tilhører en bestemt race, eller som har en bestemt hudfarve, national eller etnisk oprindelse, tro eller seksuel orientering.

4. Efter Justitsministeriets opfattelse er der ikke tilstrækkeligt tungtvejende grunde til at ændre lovgivningens hovedregel om kontraktfrihed, hvorefter f.eks. en diskotekejer som udgangspunkt frit kan bestemme, hvilke persongrupper der må komme ind på diskoteket.